



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Fulminum & tempestatis metu, tandem Alphonsus ad pœnitentiam
adigitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

militi fuerant reuelata, & mandata. Eremita nihil prius habuit, quam vt Regem adiret, ei que, que vidisset, que audisset, ordine referret, hortareturque, ad tam detestandam, de diuina Sapientia, blasphemiam quanto cyus retractandam, pœnitentia que exemplari diluendam. Poterat hæc iterata monitio, fidem priori facere. poterat vel corneam fibram emollire; sed verba fiebant mortuo. Alphonfus, saxo durior, tanquã alter Sennacherib, in blasphemia perstitit; velut nouus Nabuchodonosor, in superbia confirmatus, pro eo, vt diligeret Eremitam, toruo vultu, & corrugato naso, percussit, iratissimãque voce, vt insipientem, abire à se procul in malam rem iussit, iterum nefanda illa verba repetens: *Si tempore creationis humane interfuisset, plurima melius ordinari potuisse.* Nempe Holofernem aut egit, aut imitatus est, Achior increpantem, quod soli Deo potentiam attribuisset. Væ vobis, Principes, væ Reges, si eò per fastum elati estis, vt neque primipilos militum, neque bonos consiliarios, neque viros religiosos, neq; ipsos confessarios, aut Eremitas amplius audire sustineatis. Obduratæ aures, obdurati cordis sunt argumentum: & obduratum cor, magnum est aut percutis signum, aut perituri.

Quamquam non rarò Deus misericordiæ suæ omnipotentiam, etiam in istis saxis, ostendit. Accipite enim, obsecro, quid porrò contigerit huic, tam diu Christianum Pharaonem agenti. Proximã nocte, tenebris horrorem augentibus, tandem sese cœpit exerere diuinæ maiestatis ira. Primùm insoliti venti, & spiritus procellarum, concussis arborum ramis, & ædificiorum fundamentis vesaniissimè fremuerunt. Crepabant fenestræ; tremebant ianue, quatiebantur muri, mœnia ipsa videbantur collapsura. Caliginoso & nocturno cælo inducebantur fœdissimæ nubes. Eæ inter se, Aquilonum vi, collisæ in repentinam flammam emicabant: fulguraq; metuenda identidem, è tenebris, coruscantia oculos perfringebant. Fulgura aërem incendunt, sequebantur horrenda tonitrua, quæ, abrupto fragore, ipsam mundi compagem videbantur solutura. Nec fuere fulgura illa è pelui, sed terrifico lumini fulmina tam densa miscebantur, vt cælum cadere videretur. Nimirum

VI.

II V

Psalm. 17.

E

plicavit

plicavit, & conturbavit eos. Nam, *Qui sunt, qui trepidant, & ad omnia fulgura pallent?* Nonne quorum conscientia clamat, DEVM se habere inimicum? Quid ergo tunc animi Alphonso putemus fuisse? cum præfertim & tempestas, & circumstantes venti, & fulminum jactus, illi semper fierent viciniore? Trepidabat Rex, sed, ad salutaria stupidus, non emendabatur. Itaque propius censuit ira Numinis feriendum. Fulmen trifidum in ipsum eius cubiculum destinat, quo & Regis & Reginae vestes extemplò combustæ, atque in cineres redactæ fuerunt. Ibi enim è veterno excitatus Alphonsum, sed attonitus, & vix loqui valens, cubicularios vocat, jubetq; Eremitam, ante aliquot horas, cum indignatione, abactum, actutum reuocari. Sed erat ea tempestatis vehementia, vt è palatio exire nemo posset. Repetitis igitur cæli mugientis fragoribus ictibusque, & corusco fulmine alia super alia incendente, immensum auctus est Regis metus, vt augetur & desiderium Eremitæ reuocandi. Quem vt tandem vidit Rex ingredientem, iam longè à se alius ad pedes eius procidens; *Ego, inquit, sum, qui peccavi.* Eremita verò, *Homo acharis,* ait, *quasi fabula vana.* Et: *Quis posuit in visceribus hominis sapientiam?* Nuncquid Altissimi Consiliarius tu es? O vtinam, Rex, memor fuisses verborum Regis sapientissimi Salomonis, *Vanitatem, & verba mendacia longè fac à me.* Vides nunc omnipotentiam DEI? Vides, cur fulmina condiderit?

VII.

Si homines diuina affectare, si Pelion Ossæ imponere, si se gigantes existimare volunt, *pugnabit cum illo Orbis terrarum, contra insensatos. Ibunt directè emissiones fulgurum, & tanquam à benè curuato arcu nubium, exterminabuntur, & ad certum locum insilient;* in intimum tuum cubile penetrabunt; pectus tuum ferient: hoc satis est Creatori, si habeat tales satellites, honorisque sui defensores. Tales habuit Elias, & tunc, quando frustra clamantibus sacrificulis Baal, elicuit ignem de cælo, ad absumendum holocaustum; & tunc, quando Ochozias *misit ad eum quinquagenarium Principem, & quinquaginta, qui erant sub eo. Qui ascendit ad eum, sedentique in vertice montis, ait: Homo Dei, Rex præcepit, vt descendas. Respondensq; Elias, dixit Quinquagenario: Si homo Dei sum, descendat ignis de cælo, & deuoret te, & quinquaginta tuos. Descendit itaq; ignis de cælo, & deuorauit eum, & quinquaginta, qui erant cum eo.* Rursumq; *misit ad eum*
Princi-

Eccl. 10. 21.

Iob. 38. 36.

Prouer. 30. 8.

Sapi. 5. 21.

3. Reg. 18. 38.

4. Reg. 1. 9.